

Rekonstrukce a přístavba bytového domu
Praha 6
BY architects

Činžák na Břevnově

Navrhli jsme kompletní rekonstrukci a přístavbu činžovního domu na místě s fascinujícím historickým kontextem a morfologií. Koncepti jsme založili na dualitě, kdy si do ulice dům zachovává jemně nalíčenou historickou tvář a do dvora jej aktualizuje přístavba výtahu a teras.

Uliční fasádu jsme až po římsu obnovili v její původní podobě. Plastová okna jsme nahradili dřevěnými výplněmi s trojskly s tradičním členěním. Do ulice přibýly dva historizující vikýře. Na dvorní straně došlo k úpravě proporce oken odbouráním parapetů, okna v nejnižším podlaží jsme navíc rozšířili. Společné výtahové podesty se nacházejí v exteriéru. Šachta s plnou fasádou je oproti typizovaným proskleným

konstrukcím téměř neviditelná. Prostorné pultové vikýře do vnitrobloku mluví stejným jazykem jako celá dvorní přístavba.

Dům jsme rozčlenili na 10 bytů k prodeji. Vždy dvě jednotky na patro mají dispozice 2+kk a 3+kk. Dispozice jsou bez znalosti koncového uživatele univerzálnější, soustředili jsme se na průhledy napříč byty. Pro byty v nejnižším podlaží jsou charakteristické stropní klenby, navíc disponují soukromými terasami a zahrádkou do dvora.

Dům prošel konstrukčními úpravami: z původních stropů zůstaly pouze trámy, suterén je kompletně izolován včetně zvýšení světlé výšky, nahrazena je většina příček a instalace, rozvody, výplně a povrchy. Vstupnímu prostoru dominuje světlá

luneta a keramický reliéfní obklad s vestavěnými poštovními schránkami na stěnách. Společné prostory jsou předlážďeny historizující dlažbou, původní povrch se bohužel nedochoval. Páteř domu tvoří repasované původní zábradlí s rostlinným motivem. Kamenné stupně jsou repasovány a lokálně doplněny. Nový žulový blok je také součástí hlavního vstupu.

V interiéru bytů se prolínají původní prvky, tradiční osvědčené vzory i moderní detaily.

K typickým parketám a kazetovým dveřím, které interiéru dodávají měřítko a eleganci, jsme vybírali podomítkové baterie a hexagonové obklady v koupelnách.

AUTORSKÁ ZPRÁVA, KRÁCENO

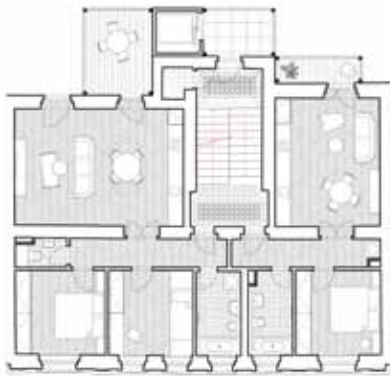
ARCHITEKTURA

Půdorys 1. PP

Půdorys 1. NP

Půdorys 2. NP

Půdorys 4. NP

Místo stavby / Building location: Šlikova,
Praha 6
Autoři / Architects: BY architects / Markéta
Zdebská, Marek Žáček
Zastavěná plocha / Built-up area: 194 m²
Hrubá podlažní plocha / Gross floor
area: 861 m²
Plocha pozemku / Plot area: 291 m²
Obestavěný prostor / Volume: 2860 m³
Projekt / Design phase: 2022–2023
Realizace / Implementation: 2023–2024
Foto Alex Shoots Buildings

Řez

ANNA BEATA HÁBLOVÁ

Podářené konkretizování podstaty činžáku

Jsem činžák na Břevnově, seříznutý svahem. Zkrouhnutý svažitém terénem, sjíždějící ulicí. Možná je tohle místo, které znáš ze svého dětství, na které si pamatuješ, které v tobě vyvolává staré obrazy, stejně jako to umí vůně nebo chuť. Vyvolává vzpomínky schované v oparu bezstarostnosti a rodičovské něhy – nebo aspoň tak si to chceš pamatovat. Písnička *Marjánko, Marjánko, Marjánko má se ti navždy spojí s názvem zastávky tramvaje, kterou máš za rohem*. A nikdy nezjistíš, po kom je ta stanice pojmenovaná – po Marii, majoránce nebo marihuaně? Jasně že podle Marie, řekne ti Google. Ještě před názvem zastávky tady byl hostinec U Marjánky, v první polovině 19. století provozovaný Marií Černou. Dneska je to pěkně uležená kulturní památka, klasicismus řezaný secesí.

Odsud je blízko na Petřín, Strahov a Pohořelec, všechna místa důvěrně znáš. Petřín byl parkem pro odpolední hraní, do Strahovského kláštera jsi chodil na nedělní mše, ale jen když rodiče nestíhali jinam. Premonstráti byli vždycky trochu chladní. A nakonec Pohořelec a Hrad, který byl tvým hřištěm. V roce 1990 tudy projel Jan Pavel II. v papamobilu, ty jsi mával žluto-bílou papírovou vlajkou a viděl jsi, že všichni dospělí mají radost, a tak jsi ji měl taky. Později jsi své katolické zapálení přehodnotil.

A teď tu stojíš, ve Šlikově ulici, která už tě nezná, a nechce se ti tomu věřit. Díváš se na protilehlé činžáky a jejich pastelové fasády s tebou dělají to, co pokaždé. Světle zelená, růžová a žlutá tě hází do tranzu nostalgické. Jen já jsem trochu jiný, protože čistý. Ale popelavě bílý jsem byl skoro vždycky. Až když vstoupíš, uvědomíš si tu změnu. Nenápadnou, ale důraznou.

Kdybys mě potkal před pár lety, nepoznáš mě. „Takovej normální basic činžák,“ řekneš si. V přízemí okopaný, poslintaný uskakujícím deštěm, prosolený značkováním psů. Pár neorenesančních klišeů na fasádě,

pár komínů, pak plastová okna (aby se neřeklo, že žádné úpravy neproběhly!), aspoň jedny zrezlé dveře vedoucí na dvůr, chladné dlaždice, které každého nechají chladným, a nakonec vlhkost – na pozdrav energicky kynoucí opadanou omítkou. Názor na podnikroví by si každý už musel udělat sám, ale určitě by odvážlo do vzpomínek na zatuchlé podstřeší leckteré prázdninové chalupy. Jedině světlo a ostré hrany stínů, když putovaly po mém průčelí, mohly snad někoho oslnit a oslovit.

Kdybys mě potkal před pár lety, nepoznáš mě. Ne snad proto, že bych změnil řeč štukových vlýsů. Nebo že bych se začal vyta-hovat nad ostatní střechy. I když ano, nové vikýře mě trochu povznesly. Ale asi jen tak, jako když zvedneš obočí. Jak když změníš grimasu. Nezměníš svůj charakter, jen výraz. Nic víc. A přesto, kdybys věděl, jaký jsem byl předtím, nebudeš chápat. Nazval bych to jemností a jednoduchostí v souladu s tím, co bylo mojí původní podstatou. Tak jako jsem byl dřív nánosem vrstev, které přicházely časem, jsem teď sjednocením.

Jsem celý bílý: zdmi, dveřmi, topnými tělesy, zvrášenými obklady na chodbách, ovšem tónovaný do jemné béžové: parketami, madlem zábradlí, prkny na terasách, zlatými klikami, obkladem v koupelnách. Obkladem ve tvaru včelích pláštíků a stejně tak lehce, úplně lehounce medově zbarvený. A jako decentní kontrast k této bílé plachosti je zelený nátěr vchodových dveří a kovového zábradlí na chodbě. Jsem jasným názorem na to, jak má vypadat škála jemných nuancí prosvětleného a přívětivého domova.

Domov je místo, důvěrně známé místo. Tvůj vztah k prostoru a domovu není netělesný, ale je úzce spjatý s prostorem, objekty, tvary, světlem, barvami. A ty jsi člověk, který bydlí. Bydlení je způsob, jakým jsi. Jakým jsi jako člověk na Zemi. Tvůj život je životem bydlícím. A bydlení, stejně jako bytí, je pro každého *moje*. Přesně tenhle pocit ti dávám. To, že jsem tvůj činžák, že jsem místo tvého

života, tvé existence, tvého bydlení. Dávám ti světlo, teplo, čerstvý vzduch i výhled, koncentraci všeho na jednom místě. A všechno, čím si mě doplníš, budeš ty.

Tobě pak dojde, že struktura místa není strnulá a věčná, přesto to místo o svého ducha nikdy nemusí přijít. Místa se mění, ale přitom konkretizováním jejich podstaty ve stále novém historickém kontextu lze jejich *genia loci* ještě víc prohloubit. Svoji myšlenku si zopakuješ ještě třikrát, abys na ni nezapomněl. Historická místa lze nejen chránit, ale také dál rozvíjet, vstupovat do nich současnými prostředky. Staré domy jsou nejen relikviáři minulé doby, ale i místy s potenciálem pochopit jejich ducha a tohoto ducha zase oživit.

Na mojí rekonstrukci tě zaujme decentnost fasády s novými vikýři, které svým zkosením tak perfektně zapadají do celého rázu ulice, v kontrastu se svěže současným vyzněním balkónů a vůbec celého interiéru. Místo svěže jsi chtěl říct moderně, ale neřekl, a teď se ti to slovo motá v hlavě, protože moderní už není moderní. Vzpomeň si na babi Šrámkovou, že modernost není móda, a ty si trochu myslíš, že klidně i je. A pak se snažíš vybavit si myšlenky o *geniu loci*, ale všechno už je pryč. Chci ti říct, ať se tím netrápíš, že to ve mně znovu všechno najdeš, ale ty už jsi myšlenkami jinde. Googliš si architektky, jmenují se BY architects, Markéta Zdebská a Marek Žáček. Jsou ti sympatičtí, a trochu se mi podobají – působí decentně a precizně.

Ještě naposledy se po mně ohlédneš. Ohlédneš se stejně, jako když před zaklapnutím dveří bytu kontroluješ, jestli je všechno na svém místě. Jako by sis chtěl zapamatovat všechny detaily domova, abys je v sobě mohl mít i na cestách. A já ti opět říkám, že až se vrátíš, znovu ti všechno připomenu. Každým detailem, ohybem stínu nebo barevnou nuancí.

Až se vrátíš, nebude nic, co bys o mně zase nevěděl.

